No. 56. 184

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 10 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

WEZEL, den 1. Mei. Er heeft zich hier eene *landverhuizings-maatschappy* gevestigd, bestaande uit jongelieden, behoorende tot de voornaamste familiën, welke hun geluk in de nieuwe wereld willen gaan beproeven. De jongelieden, zonen van kooplieden, hooge militairen, enz. *leeren allen eerst een ambacht aan*, om zich wederkeerig te kunnen bijstaan; zij willen, met de hun ten dienste staande, vrij aanzienlijke, middelen, eene geslotene en zelfstandige kolonie oprigten, welke *Nieuw-Wezel* heeten zal. — Een gelijk doel, om eene zelfstandige kolonie, op communistische grondslagen, op te rigten, hadden de leden eener grootere landverhuizings-maatschappij, welke hier uit het binnenste gedeelte van Westfalen aankwamen; het waren allen lieden, welke tot de welgestelde klassen der zamenleving behooren; de vrouwen en meisjes droegen zelfs *shawls*, wat men bij de Westfaalsche burger- en boerenfamiliën slechts onder de welgestelden vindt. Een groot deel der mannen, (vooral der jongeren) droeg rokken of jassen van eenen vorm, eene soort van schutters-kostuum (*Schützen-Anzug*) en witte hoeden. — Wijders heeft zich hier eene vereeniging van landverhuizende berglieden aangemeld; hun doel is, echter, het zuidelijke Amerika; naar wij vernemen, is hun vrije overtogt verzekerd. (Door wien? Door den staat?)

ENGELAND.

LONDEN, den 5. Mei. Den 28. April is het schip *Exmouth* met 168 passagiers van Londonderry in Ierland, naar Quebec in Kanada bestemd, na in den vreeselijken storm van maandag op dingsdag, al zijne zeilen verloren te hebben, op de rotsen van Ballanaise aan de westkust van Islay geworpen. Tien minuten daarna was het geheel verbrijzeld, en van allen, die zich aan boord bevonden, zijn slechts drie matrozen, die in het want waren en op de rotsen geworpen zijn, den dood ontkomen.

— Eene drievoudige kindermoord heeft het dorp Llenybydder, in het land van Wallis, in verslagenheid gedompeld. De vrouw van een werkman heeft hare drie kinderen nevens elkander aan eenen balk opgehangen; zij waren een, twee en vijf jaar oud. De reden dezer schrikkelijke misdaad is onbekend. De pligtige, die krankzinnig schijnt, is op de vlugt.

BELGIE.

— Het volgende feit, dat wij in den *Messager* aantreffen, indien het in al zijne deelen echt is, mag schrikkelijk genoemd worden. Zekere *de Meyer*, landbouwer op Nazareth, gewaar geworden zijnde dat men zijne plantaardappelen uitdeed en wegdroeg, bewaakte zorgvuldig zijne aardappel-stukken en betrapte er de voorledene week eenen jongen op heeter daad. Ziende dat hij met eenen ongelukkige te doen had, die door den nood aangedreven was, leidde hij hem naar zijne hoeve en gaf hem wel te eten en te drinken. Gedurende het eten, had den landbouwer den jongen ondervraagd over de andere leden van zijn huisgezin. Voor alle antwoord leidde het kind hem naar zijne woning en daar vond *de Meyer* vijf personen van honger bezweken!!!

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 5. Mei. De berigten nopens de graanprijzen, heden van verschillende buitenlandsche markten ontvangen, zijn zeer ongunstig. Alom heeft er, gelijk ook aan onze eigene markten, in de laatste week eene belangrijke rijzing plaats gehad. Vooral in Engeland is de drift der koopers voor de consumtie levendig. Ondanks de finantiëlen maatregel van den Russischen Keizer, zijn de fondsen te Londen, ter beurze van eergisteren, weder aanzienlijk gedaald. — De Koning van Denemarken heeft gemeend, even als de Fransche en Belgische gouvernementen, den aanvoer van levensmiddelen, door buitengewone begunstigingen te moeten aanmoedigen.

ROTTERDAM, den 5. Mei. Een particuliere brief, heden uit Zalt-Bommel ontvangen, behelst een allertreurigst tafereel van het gebrek en de ellende, die, in weêrwil der van vele zijden toegebragte menschlievende ondersteuning, nog in den Bommelerwaard en omliggende streken blijft heerschen. In een der dorpen heeft men een aan ziekte gestorven koebeest uit de handen des vilders gerukt en opgegeten. Het vleesch van katten strekt velen zoo zeer tot stilling van den honger, dat hier en daar die dieren niet meer gevonden worden. Ja, nog veel onreiner voorwerpen worden tot stilling des hongers gebezigd. Hoezeer, daarentegen, de goede maatregelen, welke men, door de liefdadigheid daartoe in staat gesteld, aanwendt, doel treffen, kan hieruit blijken dat te Driel, waar 1600 armen met soep gevoed worden, geen enkele gestorven is, gedurende de veertien dagen dat zulks heeft plaats gehad. Op een aantal andere plaatsen kan aan zoo iets niet gedacht worden, en het is te vreezen dat de nood nog lang zal aanhouden, dewijl vele arbeiders te veel verzwakt zullen zijn om hun gewoon zomerloon te verrigten. Hoeveel de liefdadigheid onzer stadgenooten dus ook hier reeds gedaan heeft, twijfelen wij niet of zij zal, bij een zoo grooten nood, die zich over 12 of 13 dorpen uitstrekt, nog ver van uitgeput wezen.

— Dezer dagen gaat bij onze voornaamste handelskantoren rond een rekwest aan den koning, hoofdzakelijk inhoudende verzoek om vermindering van brievenporto's bij de rijks-postkantoren. Wij hopen, dat deze reeds meermalen aangewende pogingen weldra met goed gevolg mogen bekroond worden.

ZWOLLE, den 4. Mei. Den 29. April is alhier overleden *Ma. Hartog*, weduwe *E. L. Lutraan*, in den ouderdom van 100 jaren. Haar man was 102 jaren en 5 maanden oud geworden. Van hare 5 kinderen zijn er nog 4 in leven.

— Uit Enschedé en Lonneker zijn dezer dagen om de 40 personen, gehuwden met hun gezin en ongehuwden, naar Rotterdam vertrokken, om van daar hunne reis naar Noord-Amerika voort te zetten. Verscheidene huisgezinnen maken zich, door den verkoop hunner bezittingen, gereed om tegen St. Jacob dezelfde reis te aanvaarden. De geestdrift om het land te verlaten neemt onder de bewoners dier plaatsen zoo zeer toe, dat het zich laat aanzien, dat, wanneer er gunstige berigten van de thans vertrokkenen mogten inkomen, de landverhuizing van daar in massa zal ondernomen worden.

MIDDELBURG, den 7. Mei. Het verstrekt ons tot genoegen te kunnen mededeelen, dat in eene op gisteren gehoudene vergadering van deelnemers aan de onlangs ontworpene maatschappij van stoomvaart op Londen (welke echter door gebrek aan genoegzame deelneming niet is kunnen tot stand komen) de grondslagen zijn gelegd tot eene andere maatschappij, op eene kleinere schaal en meer uitsluitend voor deze stad.

— Den 30. Maart is met eenige geringe schade te Madera gearriveerd, Zr. Ms. stoom-oorlogschip *Etna*, komm. luit. ter zee 1e klasse *J. A. E. Eschauzier*, op deszelfs reis naar Batavia.

— De opening van den spoorweg tusschen Amsterdam en Rotterdam zal den 1. Junij plaats hebben.

INGEZONDEN STUKKEN.

Dag des Oordeels, te Middelburg.

Het zal wel niet noodig zijn dat schrijver dezes eene verklaring geeft van den titel aan het hoofd van dit stuk geplaatst; die de *Middelburgsche Couranten* van gepasseerde maand gelezen heeft is met het daarin aangekondigde stuk, dat den 22. April ll. te Middelburg is ten uitvoer gebragt, volkomen bekend.

Maar wij veronderstellen dat men minder algemeen met de bij dat stuk gegeven voorstelling zal bekend zijn, en om het bij zijn regte naam te noemen, dan is het een der menschheid onteerendst en Gods langmoedigheid meest tergendst stuk dat men zich kan voorstellen; — en dan durven eenige daarbij tegenwoordig geweest zijnde heden een schouwburg veroordeelen, waar men slechts aardsche idealen ten tooneele voert.

Wij zullen het stuk niet geheel beschrijven, maar slechts de voorgestelde personen doorloopend schetsen, omdat het stuk in ons oog als door een' krankzinnige is zamengesteld; en dat het in den geest des tijds viel behoeft geen betoog, getuige niet alleen de groot opgekomen schare, maar men heeft het zelfs aristocratisch gemaakt (zal den eenigen en waarachtigen God in den oordeelsdag ook naar namen, rangen of titels zien?) Ten bewijze van dit ons gezegde, dient ten eerste dat men den entrée zóó hoog heeft gesteld, dat een onbemiddeld kunstminnaar daarvan niet kon profiteren, en ten anderen, had men eenigen tijd vóór de uitvoering, naar Vlissingen aan twee heeren van het aldaar bestaande zang-gezelschap geschreven en Hun Ed. tot deelneming uitgenoodigd, tevens vragende, of er bij hun nog andere tot de uitvoering van het stuk bekwame personen waren: zoo ja, verzocht men de namen te willen opgeven; waaraan dan ook is voldaan. Tot onze niet geringe verwondering heeft men niemand meer verzocht, ofschoon er zeer goede talenten in de zangkunst waren; de namen dezer personen klonken veel te gering in hunne ooren om zich met hun gelijk te stellen. Dat de twee Vlissingsche heeren de uitnoodiging hebben aangenomen doet ons genoegen; wij hebben alle respect voor hunne personen en capaciteiten: gelijk het ons een genoegen zal zijn te vernemen dat het feest (zoo als te Vlissingen) ten voordeele onzer verarmde natuurgenooten is gegeven, die ook in dien dag der dagen met de aristocratie gelijk zal staan.

Om verder tot het bewuste stuk te komen. In Duitschland is een persoon die het in zijne hersenen krijgt om het *geheimvolste* in dichtmaat te brengen, en dadelijk slaat die ziekte tot een tweede persoon over, die de muziek er voor componeert. Dit stuk klinkt schoon in de ooren der muziekliefhebbers en zie daar doen zich spoedig te Middelburg liefhebbers voor om deze profane voorstelling ten tooneele te voeren, — en dit zijn menschen die zich onder de notabelen der stad rangschikken, die durven zich als acteurs laten hooren in een' tempel aan den God van hemel en aarde geheiligd tot een bedehuis!

Verschrikkelijke gedachten, voor ieder die nog eenig menschelijk gevoel bezit, als hij denkt aan dien laatsten oordeelsdag, waarop God als regter op de wolken zal verschijnen om het eeuwig wel of het eeuwig rampzalig uit te spreken! en van dien dag of die ure weet niemand. De christen leeraars die het feest met hunne christelijke tegenwoordigheid hebben vereerd, zullen wel weten waar die woorden in de Heilige Schrift te vinden zijn.

Verbeeld u nu het feest, te zamen gesteld als volgt:

Vier aartsengelen, als: GABRIËL, MICHAËL, RAPHAËL en URIËL.

EVA, MARIA, de moeder van JEZUS en tot sieraad daarbij Satan.

Koor van Engelen, koor van Duivelen (netjes onder elkander geplaatst), koor van Geloovigen, koor van Geweldenaars, (welke personen men door geweldenaars verstaat begrijpen wij niet, daar wij vast vertrouwen dat in dien dag geene tirannen, volksverdrukkers of aristocraten eenige magt meer zullen kunnen uitoefenen), koor van Gezaligden, koor van Verrezenen, (dit zullen alle de ontslapenen zijn, en alzoo komt dit koor, op zich zelf staande, niet te pas), koor van Vrouwen, (ook deze kon men in het koor van Gezaligden plaatsen), koor van Goddeloozen, koor van Apostelen en Heiligen, (dat er onderscheid zal wezen tusschen Heiligen en Zaligen is wel niet denkelijk), koor van Martelaars (die het uit ware grondbeginselen zijn kunnen bij de Gezaligden gevoegd worden), koor van Moeders en Kinderen, (als men aan eene algemeene opstanding gelooft zullen er zeker ook Moeders en Kinderen zijn, of men moest een oordeel over een gedeelte van Europa bedoelen), koor van Verdoemden, (zullen de Goddeloozen en Spotters ook geene Verdoemden zijn?)

Aldus was dit koor te zamen gesteld om dien verschrikkelijken dag ten tooneele te voeren; en dit durfde men zonder huivering doen, zonder te denken dat God hun in dat zelfde oogenblik tot dien dag en verantwoording had kunnen oproepen.

Wij willen in geen godsdienst-geschil treden; wij laten

DE WASSEN-BANKIER.

(Vervolg van onze vorige.)

Hij landde aan in Frankrijk. Niets doet een Engelschman zonder berekening; Peter Lowter had den tijd gehad eene zeer groote som bijéén te garen; en kwam met eene portefeuille, opgepropt met banknoten, aan. Hij speelde om zijne verveling te verdrijven, en verloor, zoo als zijne gewoonte was. Hier echter konden zijne dagelijksche verliezen niet opwegen tegen de voortdurende leeningen, welke hij aan zijne kas deed. De heer Lowter zag zijnen schat spoedig verminderen. Zijn dood kwam zich meer van nabij vertoonen; niet meer zóó vrijwillig, maar meer onvermijdelijk. En onder dit voorkomen scheen die dood hem minder verleidelijk toe.

Niettemin verloor hij onophoudelijk, werkte op een vooruit bepaalde wijze aan zijnen ondergang, en liet niet toe dat zijn verlies eene zekere grens overschreed. Op deze wijze verdeelde hij den inhoud zijner portefeuille aldus, dat het beloop van hetgeen hij dagelijks verspeelde daarmede overeenkwam, en konde hij alzoo iederen avond de rekening opmaken. Zoo verliep er een jaar.

Op den avond van den vorigen dag, waarop wij hem aan onze lezers hebben voorgesteld, had hij zijne laatste verdeeling gemaakt, [illegible]

Peter Lowter wilde wel sterven, en voornamelijk omdat hij niet anders doen konde; maar het had hem toch bekoord een voorwendsel te vinden om te blijven leven. Was het noodlottig oogenblik dáár, dan weifelde hij. De gedachte aan zijne vrouw kwam bij hem op; hij zag, als in een droom, het beeld van de schoone Anna, zijne oudste dochter. Waarom had hij ze dan toch verlaten?

Dick, de kamerdienaar, verscheen weldra met de tandenstokers. Achter hem trad er een rijzig jong mensch binnen, die de kamer doorliep met een ontsteld gelaat. Bij het zien van den heer Lowter, ontsnapte hem een oh! op de Engelsche maat gezongen, op drie allen even wanluidende noten. Dick keerde zich om en hief mede een oh! aan.

- Zonderbaar! prevelde de nieuw aangekomene.

- Mijnheer, zeide Lowter, zijne oogen op de deur gevestigd houdende, ik ken u niet.

De binnengekomene werd rood, maar ging niet heen.

- Ik heet Robert Stevenson, zeide hij, eerbiedigljjk groetende.

De heer Lowter zweeg stil.

- Kent gij dan ook zelfs mijn naam niet? hervatte Robert.

- Zekerlijk eene vergissing, naar ik denk, mompelde de bankier en voegde er luid bij: laat ons een einde hieraan maken.

- Zonderling! herhaalde Robert met alle teekenen van verwondering. Zij gij dan niet Peter Lowter, bankier, No. 6, Oxfordstreet, Londen?

[illegible]

- Waarom deze vraag? vroeg hij de deur sluitende.

- Waarom? riep het jonge mensch. Kom, nu geloof ik waarlijk dat het eene vergissing is. Gij zijt - ik wil zeggen: Mijnheer Lowter is niet gewoon, zich met zijne klerken te onderhouden; dit is waar, maar hij kan toch den naam van zijnen voornaamsten agent niet vergeten zijn

- Ha!.....zeide de bankier, op zijne beurt verwonderd, maar zijne verbazing achter de flegmatieke ongevoeligheid van zijn gelaat verbergende; alzoo is hij dan niet dood?....

De agent barstte in een luid lagchen uit.

- Gij hebt gelijk dat gij met mij spot. Mijnheer Lowter, zeide hij in allen ernst, gij zijt het zelf, niet waar?

De bankier schudde het hoofd.

- Niet? nu, ik mag sterven indien men ooit onder de zon eene dergelijke buitengewone gelijkenis kan aantreffen..... En eigenlijk ben ik toch een dwaas!.... Hoe kunt gij mijnheer Lowter, mijn patroon zijn? Ik heb hem twee dagen geleden te Londen verlaten, en ik ben zeker dat hij niet op de paketboot was, waarmede ik naar Frankrijk ben overgebragt. Langs welken weg toch zoudt gij mij vooruit hebben kunnen komen?

Peter Lowter verdiepte zich in gissingen, en liep de kamer met groote schreden op en neder. De agent wilde nu van een gunstig oogenblik gebruik maken om den aftogt te blazen, toen de [illegible]

ieder te zijn geloof, maar vragen slechts of het geoorloofd is met God en godsdienst te spotten? Indien men iets godsdienstigs had willen voorstellen, was een boet-psalm op de wijze van den 6. en 130. psalm wel zoo geschikt geweest, vooral in deze dagen, nu men hoort en ziet hoe zijnen natuurgenoot met honger en gebrek te kampen heeft, waardoor reeds menigeen het leven verloren heeft, niettegenstaande hier en daar de magazijnen onder den last van het heerlijkste graan als wegzinken; of zou dit reeds geen oordeel mogen genoemd worden, daar velen in hun dwazen hoogmoed en verblindheid zeker veronderstellen dat de armen en verdrukten in den grooten dag des oordeels niet tegen hun getuigen zullen, en te meer, daar den grooten Meester de armen aan hunne zorg heeft aanbevolen, of denken zij aan hunne verpligting voldaan te hebben als zij den armen naar een Ommerschans of elders in ballingschap zenden en hem op die wijze ook nog van zijne vrijheid berooven?

Wij meenen genoeg gezegd te hebben om te veronderstellen dat men dit stuk, tot ergernis van vele duizenden, niet meer ten tooneele zal voeren, maar om zich eene gepaste uitspanning te verschaffen liever zorgen zal voor goede acteurs en actrices, die leerzame en nuttige stukken in den schouwburg voordragen; dit zou dunkt ons beter zijn dan vis-a-vis den schouwburg een godshuis tot tooneelvoorstellingen te bezigen. A. Z.

BOETZANG.

O Heer gy zyt weldadig,
Straf ons niet ongenadig,
In Uwen toornegloed.
Ai! matig Uw kastyden,
Heb met ons medelyden,
Gelyk een vader doet.

—

Wy hebben 't al bedorven,
Niets geeft ons eenig' hoop,
Wy koesteren geen zorgen,
Niets stuit onz' zondenloop,
Wy denken aan geen oordeel,
Veel min aan d' Eeuwigheid,
In geld-gewin en voordeel,
Verslyten wy den tyd.

Wy laten d' armoê zuchten,
En spotten met hun lot,
Wat staat ons dus te duchten
Van U, regtvaardig God!
Wanneer zy d' honger moede
Als 't roof gediert' eens staan,
En rukken in hun woede,
Op ons als tygers aan.

Wil ons daarvoor bewaren,
Verbreek ons steenen hart,
Dan redt G' ons uit gevaren,
Uit kommer en uit smart,
Dan worden w' als voordezen
Aan Uwen dienst verpand.
Dan wordt Uw Naam geprezen
In 't dierbaar Nederland.

MIDDELBURG, 2. Mei 1847.

Ook te dezer stede is deze dag op eene meer godsdienstige wijze doorgebragt, en was men in de gelegenheid des avonds met het gansche Nederlandsche volk gebeden en smeekingen op te zenden tot Hem van wien wij zoo geheel afhangen, en op wien wij door den Koning zoo dringend zijn gewezen de toevlugt te nemen.

Maar wij vragen in gemoede: hoe kan een dag als deze voor ons nuttig en belangrijk zijn, wanneer niet het hart tot God gewend blijft, om van Hem zegen en voorspoed te vragen, en door daden te toonen deze weldaden deelachtig te worden?

Moet ons volgend leven en gedrag niet een onderwerpen aan de Goddelijke Voorzienigheid zijn? Van wien wij toch alle hulp en redding moeten wachten en van wien wij toch alles, zoo voor- als tegenspoed ontvangen; maar waarom dan niet alles aangewend om elkander het leven aangenaam en genoegelijk te maken?

Waarom dan niet alles aangewend om op een dag als deze, rust en vrede, eenstemmigheid en huisselijke stilte te bewaren?

Moest dan inzonderheid die garnizoens-verandering ons dit alles ontrooven; er waren toch, ons dunkens, dagen genoeg voorafgegaan tot regeling en schikking eener stille en ootmoedige dag des Heeren.

Immers het »verootmoedig u dan" ging uit van den Koning, van het geëerbiedigd hoofd des staats; en zijn volk, zijne onderdanen over welke hij inzonderheid kan beschikkèn, schendt dien dag zoo gruwzaam, en stoort op zoo vele plaatsen zoo ergerlijk de godsdienstige stemming!

Is het om die enkele ure biddens te doen? goed, dan vertrouwen wij is Nederland gered. Maar hoe zal die dag ook tegen ons getuigen; wordt dan het gebed van den krijgsman niet verhoord? Waarom niet liever ook hen die rust geschonken, of beter, die verandering eenige dagen uitgesteld, om ook hen, als een venig' man, in de tempelgebouwen te schikken tot het stille gebed, ook voor hen zoo groot eene behoefte?

Maar neen! in stede van dien alles aangewend, om onverschilligheid en ongodsdienstigheid te toonen; den burger, wien toch weer maar alleen persoonlijke inlegering geld en met inkwartiering zoo dikwijls geplaagd, of door den Agent van Kazernering gedurig om geld gevraagd wordt, liever den burger ook dezen dag niet gegund, maar hem zelfs in het gemeenschappelijke biduur gestoord; ja, wat alles overtreft, des nachts na twaalf ure, wordt men door een vreesselijk geweld op de deur uit zijne rust gewekt.

En wat kan den armen burger anders doen dan gehoorzamen, dan de deur ontsluiten voor het binnenstormen van een' vreemdeling die met geweld voeding en rust eischt en alles in de uiterste wanorde brengt?

Is dat nu die rust en vrede die men eenige uren vroeger afsmeekte?

Dat er inkwartiering gewacht werd wist men, en daar konde men weer op rekenen; maar dat zulks om middernacht zou geschieden, kon die Agent alleen vermoeden en bijgevolg zorgen voor behoorlijk logies, buiten moeite en storenis van den burger, die geheel aan de willekeur van dusdanig nachtelijk bezoek wordt prijs gegeven, zonder eenige mogelijke hulp te kunnen inroepen.

Wij herhalen nogmaals de vraag: Waarom niet ten nutte der ingezetenen eene kazerne gebouwd; of eene geschikte gelegenheid opgezocht tot dergelijk verblijf? Welk een voordeel en rust kon daar niet uit voortvloeijen? Want ziet men die massa's troepen onze stad passeren, die nog steeds zoo achteruitgaat en inwendig verarmd, vraagt men dan niet onwillekeurig al weenende: waarom er hier bijna geen garnizoen is, of men ook niet op eenig voordeel van rijkswege mag rekenen? en waarom de menigvuldige kamers in onze huizen zoo ledig moeten blijven staan; een en ander ware voor ons wenschelijk, ja hoogst noodzakelijk en zoude der burgerij voor geheele vernietiging vrijwaren. X. X.

ADVERTENTIEN.

§ § Voor de vele bewijzen van deelneming ons Betoond bij het Overlijden van ons dierbaar eenigst Dochtertje *FANNY CORNELIA*, betuigen wij bij deze onzen opregten dank.

VLISSINGEN, den 7. Mei 1847.
B. VAN LIER Ez.
H. VAN LIER, VAN BROEK.

---

§ § § De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Dingsdag den elfden Mei 1847, des voormiddags ten 10 ure, aan het Venduhuis van *J. B. KUYPERS*, op de Groote Markt, te Vlissingen, publiek presenteren te Verkoopen:

Eene partij **MEUBILAIRE GOEDEREN**, bestaande in: Twee Kabinetten, een Mangel, een Leuntertafel, Stoelen, Tafels, Spiegels, Schilderijen, Porcelein, Glas-, Koper-, IJzer- en Aardewerk, eene partij Snuif en Tabak en wat meer zal worden bijgebragt, waartoe dagelijks de gelegenheid bestaat.

Daags te voren voor een ieder te zien.

---

§ § § VERKOOPING binnen Vlissingen, op Maandag den 17. Mei 1847 en volgende dagen, telkens des voormiddags om tien ure, aan het Woonhuis van Mejufvrouw de Wed. *PETERINCK*, op den Nieuwendijk, Wijk H. No. 111, ten overstaan van den Notaris *ABM. VAN DER SWALME*, van eene partij **MEUBILAIRE GOEDEREN**, als: Tafels, Stoelen, Spiegels, Bureau, Chiffonière, Franklin, Kagchel, Bed, Matras en toebehooren, Koper, Tin, Blik, Porcelein en Aardewerk; overigens eene partij **WINKELGOEDEREN**, als: Hoeden, zoo Vilten als andere, Petten in soort, Garnituren, zoo voor Militairen-Hoeden als Monteringstukken, en verder andere artikelen daartoe behoorende; — alles behoorende tot den gefailleerden Boedel van voornoemde Weduwe *PETERINCK*.

Op Zaturdag den 15. Mei voor een ieder te zien.

---

§ § § Onder nadere goedkeuring en toewijzing van den Heer Kolonel kommanderende het 4e Regement Infanterie, zal, door Kommissarissen, op Donderdag den 13. Mei 1847, des middags ten 12 ure, in de Bomvrije Kazerne worden **Aanbesteed**, het leveren van VLEESCH, VET, GORT, RIJST, GROENE ERWTEN, GELE ERWTEN, PAARDEBOONEN, ZOUT, PEPER, WIJN-AZIJN, BRANDHOUT en TURF, ten behoeve der Menages van de Manschappen van opgemeld Regement, te Vlissingen garnizoen houdende.

De voorwaarden der Aanbesteding liggen ter lezing bij den Adjudant-Onderofficier MERTRALET, op de Groote Markt, wijk C. No. 80.

VLISSINGEN, den 8. Mei 1847.

De Kommissarissen voornoemd,
VOGEL, Kapitein.
VAN OVERSTRATEN, Kapitein.
KNOCK, 1e Luitenant.
BEEKMAN, 2e Luitenant.

---

§ § Men vraagt te Vlissingen, eene bekwame **DIENSTBODE**, niet beneden de 30 jaren oud, en naar welker gedrag men kan vernemen; adres ter Courant-Drukkerij aldaar.

LEZING
VAN
FRANSCHE ROMANS EN TIJDSCHRIFTEN.

Bij den Boekhandelaar *J. C. DE BUISONJÉ*, Lange Groenewoud, Wijk H. No. 20, is gelegenheid tot het lezen van FRANSCHE en HOLLANDSCHE ROMANS en FRANSCHE TIJDSCHRIFTEN, als: *Revue des Revues*, *Revue de Paris*, *L'Echo des Feuilletons* en *Le Magasin Pittoresque*; alsmede verschillende DAGBLADEN; alles tot billijke prijzen en accurate bediening.

Stoomboot *de Stad Vlissingen.*

De DIRECTIE adverteert, dat de dienst van VLISSINGEN op ANTWERPEN, en tusschenliggende Plaatsen, voortaan weder geregeld zal plaats hebben, en wel des *Zondags* en *Dingsdags* van Vlissingen en des *Maandags* en *Woensdags* van Antwerpen, op de na te melden uren:

MEI 1847.

Van VLISSINGEN:			*Van ANTWERPEN:*		
Zondag	9,	's morg. 7 ure.	Maandag	10,	voorm. 10 ure.
Dingsdag	11,	« 8 «	Woensdag	12,	namidd. 1 «

De AFVAARTLIJSTJES tot ultimo *Julij* ingesloten, zijn à 5 cents verkrijgbaar bij de Boekverkoopers *J. C.* en *W. ALTORFFER*.

STOOMJAGTEN,

varende in het Beurtveer tusschen de Steden

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

MEI 1847.

Van Middelburg.			Van Rotterdam.		
Dingsdag	11,	's mr. 8 ure.	Dingsdag	11,	's mr. 4 ure.
Woensdag	12,	« 8½ «	Woensdag	12,	« 4 «
Donderdag	13,	« 10 «	Donderdag	13,	« 4 «
Vrijdag	14,	« 10 «	Vrijdag	14,	« 4 «
Zaturdag	15,	« 11½ «	Zaturdag	15,	« 4½ «
†Zondag	16,	« 5 «	Zondag	16,	« 5 «

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 8. Mei. Sedert den 6. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Bien, A. Mentz, Oostzee, rogge; Unia, J. Hedlund, Zworno, marmer; Confidence, J. Koch, Halbez, garst; Venezuela, J. Culler, Londen, stukgoed; Emma en Mina, H. Beholdt, Wolgarst, Daniel, C. H. Vorbrodt, Greifswald, beide tarwe; Magdalena, C. F. Kolln, Darhuus, raapzaad; Christine Marie, F. G. L. Adén, Hamburg, Anja, B. H. Hasewinkel, Horsens, beide tarwe.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Ashkalon, A. Sharp, Oostzee, Constantine, B. Zeeman, Odessa, beide ballast; Vigilant, J. Cragten, Constantinopel, Jean Jacques, G. Lafete, Hamburg, beide stukgoed; Tiessina, E. P. Mooi, Riga, Anna, H. D. Numann, Helsingor, de Komeet, D. N. Jorck, Bilja, alle ballast.

Van Vlissingen gezeild:

De Jonge Charles, J. Quite, Dolphijn, W. van der Seijde, beide schapen, Londen.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 1/2 ure.
Sluiting des avonds 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

ter uit Oxfordstreet, wiens naam ik draag, in der tijd zeer goed gekend. Het verheugt mij dat hij niet dood is, en.... hebt gij reeds ontbeten, mijnheer Stevenson?

Eenige minuten daarna waren onze beide Engelschen tegen over elkander aan tafel gezeten. De bankier kon zijnen gast behoorlijk bescheid doen, dank zij het kostelijke vermogen van uitzetting, eigen aan de magen aan gene zijde van het kanaal. Zijn gast nu was jong, eenvoudig van geest en ongedwongen, alzoo zeer mededeelzaam. Toen het ijs eenmaal gebroken was, liet hij zich niet lang bidden om te zeggen, dat hij de zoon was van den heer Stevenson, bankier te Edimburg en correspondent van het huis Lowter; dat hij, gedurende zes maanden in dit huis als eerste commies geplaatst, verliefd was geworden op miss Anna, de oudste dochter van zijn patroon; dat mistress Lowter deze liefde met een oog van welgevallen beschouwde, en miss Anna insgelijks, ten minste zoo hoopte hij, maar dat die satansche Thomas Bage hem in den weg stond!.... Wat den bankier zelven betreft, wist Robert inderdaad niet waaraan hij zich te houden had. Dat was een allervreemdste man! Nu was hij 's morgens in Parijs aangekomen, dewijl hij belast was met verschillende ontvangsten in Frankrijk. Toen hij aan het logement afstapte, had hij den naam van zijnen patroon hooren uitspreken, en had zich den man laten aanduiden, die dezen naam droeg, en.... niets, zoo eindigde hij, ontbrak aan de gelijkenis; de zelfde ouderdom, dezelfde gestalte..... En, op mijne eer, hoe meer ik u aanzie!.... Maar, genoeg hiervan. In het eerste oogenblik heb ik niet overdacht dat deze ontmoeting onmogelijk was, en heb mij slechts gehaast persoonlijk met mijnen patroon bekend te worden, te meer omdat ik dat voorregt nog niet gesmaakt heb.

- Hoe! riep Peter Lowter, in geene zes maanden?....

Zij waren aan de derde flesch portwijn. Stevenson, die meer en meer vertrouwelijk werd, leunde met de ellebogen op de tafel, zette een geheimzinnig gezigt en zeide, met zijne oogen knippende:

- Gij begrijpt dat hier iets vreemds achter schuilt; er loopen zekere geruchten....

- Ik wist wel dat mijn geheugen mij niet bedroog, viel de bankier hem in de rede, men hield den heer Lowter vóór eenigen tijd voor dood.....

- Dood? daarvan weet ik niets; maar men zegt thans dat hij gek is.

Peter Lowter maakte eene beweging van ongeloof.

- Stellig, hernam Stevenson, en dat vermeerdert het crediet van het huis niet.

- Maar waarom zegt men zulks?

- Ik laat het aan uw oordeel over: sinds een jaar heeft mijnheer Lowter zich achter glas doen plaatsen.

- Oh kom!

- Ik zal duidelijker wezen: hij heeft in zijn kabinet laten maken, aan den kant der schrijftafels, eene glaze sluiting, met digte traliën voorzien. Achter die afsluiting ziet men hem zitten, met den rug naar het publiek, gekleed, zoowel zomer als winter, in eene gevoerde kamerjapon.

- En wat doet hij in die houding?

- Dat weten God en Thomas Bage alleen. Doorgaans belet een dik gordijn van sergie hem te zien: maar alles doet veronderstellen dat hij, geheele dagen achtereen, in dien toestand doorbrengt. Wanneer de duisternis valt treedt Thomas Bage, die alleen de sleutel van het heiligdom heeft, naar binnen met twee lichten en het middagmaal van den patroon....

- Die Bage is dan de eerste beambte van het kantoor niet meer? vroeg de heer Lowter.

- Hij is bevorderd; hij is compagnon of iets van dien aard.

- Ik vat het..... hij is het die teekent?

- Volstrekt niet; mijnheer Lowter alleen.....

- Bij den hemel! viel de banker in, met een meer dan gewone warmte, ik zou er veel voor over hebben om eens een stuk te zien door dien Peter Lowter geteekend.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.